

Applied Research of Sport Management

Vol. 15(1), (Series 57): 165-180/ 2026

 DOI: 10.30473/arasm.2026.75626.3994

E-ISSN: 2345-5551

P-ISSN: 2538-5879

ORIGINAL ARTICLE

Investigation of Male Elite Athletes with Criminal Records Using Narrative Research Method

Reza Afzali¹, Keivan Shabani Moghaddam^{2*}, Najaf Aghaei³

1. Ph.D Student, Department of Sports Management, Razi University, Kermanshah, Iran.

2. Associate Professor, Department of Sports Management, Razi University, Kermanshah, Iran.

3. Professor, Department of Sports Management, Kharazmi University, Tehran, Iran.

*Correspondence

Keivan Shabani Moghaddam
E-mail: k.shabani@razi.ac.ir

Received: 02/Sep/2026

Accepted: 06/Dec/2025

Published Online: 08/Sep/2026

How to cite

Afzali, R., Shabani Moghaddam, K., & Aghaei, N. (2026). Investigation of Male Elite Athletes with Criminal Records Using Narrative Research Method. *Applied Research of Sport Management*, 15(1), 165-180.

EXTENDED A B S T R A C T

Introduction

Sport is recognized as a positive tool for crime reduction; however, doubts exist regarding the assumption that participation in sports always leads to positive outcomes. Involvement in sports does not necessarily prevent negative behaviors, and the world of athletes, like other parts of society, includes individuals who commit crimes. The extent of criminal behavior among athletes, or how sports may contribute to criminal conduct, is not entirely clear. Limited research has been conducted on the experiences of athletes who engage in crime. Although past studies have suggested links between sports participation and violent or sexual offenses, there is still a lack of extensive empirical evidence in this area.

Methodology

In this study, narrative research was employed, which is a qualitative research approach that focuses on examining and analyzing individuals' stories and narratives. The researcher seeks to understand people's experiences, perspectives, and the meanings of their lives through the stories they tell. In the field of sport, significant advances have been made in the use of narrative research methods. For sample selection, there were two main criteria: participation in sport and engagement in criminal activities. The focus was on athletes who had openly broken the law and committed crimes. Non-random purposive sampling was used to select the samples. The use of this method is based on logical reasons to ensure that only athletes who, through their responses, contribute to the research question are interviewed. After initial contact was established, snowball sampling was used to establish connections with other participants through existing contacts. In order to collect the research data, the elite interview method was used to examine the narratives of 12 elite male athletes who had committed crimes during or immediately after their sports careers. Thematic analysis was used to explore the narrative research data. The first phase was familiarization with the data set; therefore, the texts were read

several times to achieve familiarity and understand their significance. Each interview was transcribed in the shortest possible time and with the assistance of a research assistant. In the second phase, the texts were carefully reviewed several times. In the third phase, the codes were reviewed to identify themes. In the fourth phase, the data were critically examined, and care was taken to ensure that participants' stories were not lost. It was important that each of the final themes addressed the overall research question. In the fifth phase, it was ensured that the final findings went beyond merely describing the emerged themes.

Findings

The aim of this article was to examine the experiences of elite male athletes who had committed crimes. By employing narrative research, accounts of crimes were presented that made possible a comprehensive understanding of crime within the context of the participants' sport. To go beyond anecdotal evidence, this study included an analysis that emphasized, as much as possible, the application of criminological perspectives. The thematic analysis conducted identified five main themes in the data: the sports experience, the criminal experience, the influence of external factors, the role of drugs and alcohol, and finally, reflection on the participants' personal journeys. The themes were then divided into smaller sub-themes. In the findings chapters, existing theories were used to explain the participants' criminal experiences. By combining descriptions, analyses, and interpretations, an attempt was made to provide a complete picture of each theme and to tell the story from both the participants' perspective and the researcher's perspective. The new themes and sub-themes expressed the participants' experiences and shared their narratives about crime with the reader. None of the themes is more important than another, and each was determined based on the interpretation of the data during the analysis process. Participants were treated with care and caution at all stages, and before scheduling the interviews, they were informed of the research objectives and the possible emotional risks arising from discussing their experiences. Participants were reminded at the beginning of the interview that they could only speak about past convictions, and that the interviewer was obliged to report any potentially dangerous behavior toward others. In some cases, sensitive issues were raised, and participants became visibly emotional, but none requested that the interview be stopped or withdrew from further cooperation. Given the nature of the research, the identity of the participants was protected at all stages, and all data remained confidential. All participants were assigned a pseudonym, and they were also given the option not to disclose the details of the sport they practiced. Information related to third parties mentioned in the interviews also remained confidential. The findings suggest that the pursuit of new boundaries may be a factor in criminal behavior, with offenses occurring as a result of such boundary-pushing actions. Overall, this study expands our understanding of criminal behavior among athletes and provides deeper insight into the role of sports in their experiences.

Discussion and Conclusion

The criminal experiences were clearly harmful to the participants and had significant and, in many cases, lasting effects on their lives. It is therefore essential to consider various methods to reduce the likelihood of future criminal behavior. The practical implications of this study revolve around the duty of care toward athletes; it is essential that sports organizations

support the welfare of their athletes and take measures to ensure their protection. It is essential to consider how the duty of care is fulfilled, particularly when an athlete may be expelled from sport as a result of their crime. Given that sport may be partly responsible for their behavior, this doubles the importance of attending to the duty of care for athletes who find themselves in this situation. Sports organizations should consider utilizing the experiences of athletes who have previously committed crimes so that future athletes can learn from their mistakes.

KEY WORDS

Athletes, Criminal Behavior, Crime Reduction.

Copyright © 2026, The Authors. Published by Payame Noor University.

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International license (<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/>). Non-commercial uses of the work are permitted, provided the original work is properly cited.

<https://arsmb.journals.pnu.ac.ir/>

پژوهش‌های کاربردی در مدیریت ورزشی

سال پانزدهم، شماره یک، پیاپی پنجاه و هفتم، تابستان ۱۴۰۵ (۱۸۰-۱۶۵)

DOI: 10.30473/arsm.2026.75626.3994

E-ISSN: 2345-5551

P-ISSN: 2538-5879

«مقاله پژوهشی»

بررسی تجربیات ورزشکاران نخبه مرد دارای سابقه ارتکاب جرم با استفاده از روش روایت پژوهی

رضا افضلی^۱، کیوان شعبانی مقدم^{۲*}، نجف آقایی^۳

چکیده

ورزش به عنوان ابزاری مثبت برای کاهش جرم شناخته می‌شود، اما تردیدهایی در این پیش‌فرض که مشارکت در ورزش همیشه به نتایج مثبت منجر می‌شود وجود دارد. مشارکت در ورزش لزوماً مانع از بروز رفتارهای منفی نمی‌شود و دنیای ورزشکاران نیز همچون سایر بخش‌های جامعه، شامل افرادی است که مرتکب جرم می‌شوند. میزان ارتکاب جرم توسط ورزشکاران، یا اینکه چگونه ورزش می‌تواند به رفتارهای جنایی منجر شود، به طور کامل مشخص نیست. تحقیقات اندکی در مورد تجربیات ورزشکارانی که مرتکب جرم می‌شوند صورت گرفته است. اگرچه در گذشته ارتباطاتی بین مشارکت در ورزش و جرائم خشونت‌آمیز و جنسی مشاهده شده، هنوز شواهد تجربی گسترده و قابل توجهی در این زمینه وجود ندارد. در پژوهش حاضر از روش کیفی برای بررسی تجربیات ورزشکارانی که مرتکب جرم شده‌اند استفاده شد. به منظور درک تجربیات این ورزشکاران، از روش روایت‌پژوهی استفاده گردید و از مصاحبه با نخبگان برای بررسی روایت‌های دوازده ورزشکار مرد استفاده شد که در طول یا بلافاصله پس از دوران ورزشی خود، مرتکب جرم شده‌اند. برای تحلیل داده‌ها، از تحلیل مضمون استفاده شد و پنج مضمون اصلی شناسایی شد: تجربه ورزشی، تجربه جنایی، تأثیر عوامل خارجی، نقش مواد مخدر و الکل و درنهایت تأمل در مسیر فردی شرکت‌کنندگان. نتایج نشان می‌دهد که ممکن است جستجو برای مرزهای جدید، عامل ارتکاب جرم باشد، به طوری که اعمال مجرمانه به عنوان نتیجه‌ای از این رفتارهای مرزی رخ دهند. این تحقیق به طور کلی دانش ما در زمینه ارتکاب جرم توسط ورزشکاران را گسترش می‌دهد و درک بهتری از ورزشکارانی که مرتکب جرم می‌شوند و نقش ورزش در تجربیات آنها ارائه می‌دهد.

واژه‌های کلیدی

ورزشکاران، رفتارهای جنایی، کاهش جرم.

۱. دانشجوی دکتری، گروه مدیریت ورزشی، دانشگاه رازی، کرمانشاه، ایران.
۲. دانشیار، گروه مدیریت ورزشی، دانشگاه رازی، کرمانشاه، ایران.
۳. استاد، گروه مدیریت ورزشی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران.

*نویسنده مسئول: کیوان شعبانی مقدم
 رایانامه: k.shabani@razi.ac.ir

تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۰۶/۱۱

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۰۹/۱۵

تاریخ انتشارات آنلاین: ۱۴۰۵/۰۶/۱۷

استناد به این مقاله:

افضلی، رضا؛ شعبانی مقدم، کیوان؛ آقایی، نجف (۱۴۰۵). بررسی تجربیات ورزشکاران نخبه مرد دارای سابقه ارتکاب جرم با استفاده از روش روایت‌پژوهی. پژوهش‌های کاربردی در مدیریت ورزشی، ۱۵(۱)، ۱۶۵-۱۸۰.

حق انتشار این مستند، متعلق به نویسندگان آن است. © ۱۴۰۵ ناشر این مقاله، دانشگاه پیام نور است

این مقاله تحت گواهی زیر منتشر شده و هر نوع استفاده غیرتجاری از آن مشروط بر استناد صحیح به مقاله و با رعایت شرایط مندرج در آدرس زیر مجاز است.

Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International license (<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/>)<https://arsmb.journals.pnu.ac.ir/>

مقدمه

کنیم که اگرچه جرمی که یک ورزشکار مرتکب شود معمولاً توجه زیادی از رسانه‌ها را جلب می‌کند، این ممکن است باعث شده تصور شود ورزشکاران بیشتر از آنچه که واقعاً هستند، جرم مرتکب می‌شوند.

کارمایکل^۶ (۲۰۰۹)، اشاره می‌کند که با وجود اخبار جنجالی و بزرگ‌نمایی‌های رسانه‌ای، نرخ فعالیت‌های جنایی در میان ورزشکاران (در ایالات متحده) بیشتر از عموم مردم نیست.

چمچ^۷ و همکاران (۲۰۲۵)، با مقایسه سطوح پرخاشگری در زندانیان و ورزشکاران آماتور رزمی در ترکیه نشان دادند که ورزشکاران، با وجود حضور در محیط‌های رقابتی پرتنش، پرخاشگری کمتری نسبت به زندانیان دارند. یافته‌ها حاکی از آن بود که انجام منظم ورزش‌های رزمی در چارچوبی ساختاریافته و تحت قوانین مشخص، می‌تواند به مدیریت و هدایت پرخاشگری به شیوه‌ای جامعه‌پسند کمک کند. این نتایج، نقش ورزش به‌ویژه رشته‌های رزمی را به‌عنوان یک کانال مجاز برای تخلیه خشم و یادگیری خودکنترلی در کاهش رفتارهای پرخاشگرانه و در نتیجه پیشگیری از جرم برجسته می‌کند.

استانسفیلد^۸ (۲۰۱۷)، اظهار می‌دارد که ورزش به‌عنوان یک روش کنترل اجتماعی موفق نبوده است. رابطه بین ورزش و جرم قطعاً پیچیده است و شامل تناقض‌های زیادی است. آرمسترانگ و هاجز_رمون ورزش را به‌عنوان محور اصلی علت کاهش یا افزایش جرم توصیف می‌کنند. برخی پژوهشگران معتقدند که مشارکت در ورزش می‌تواند رفتارهای ضداجتماعی را تقویت و ترویج کند و حتی ممکن است به‌عنوان عامل اصلی برای افزایش رفتارهای پرخاشگرانه و غیرقانونی عمل کند (هارتمن و ماسوگلیا،^۹ ۲۰۰۷).

تعدادی از نویسنده‌ها بر این باورند که شباهت‌ها میان دنیای ورزش و جرم بیشتر از تفاوت‌هاست و تأکید می‌کنند که ورزش نباید به‌طور قطعی به‌عنوان نوعی نیروی اجتماعی مثبت دیده شود.

ورزشکار نیز همچون هر فرد دیگری در جامعه، ممکن است مرتکب جرم شود و پیامدهای این جرم برای او می‌تواند بسیار بزرگ و تأثیرگذار باشد. افت اعتبار برای ورزشکاران معمولاً اهمیت زیادی دارد، زیرا انتظارات زیادی از آن‌ها وجود دارد. وقتی ورزشکاران مرتکب جرم می‌شوند، احتمال اینکه این موضوع در رسانه‌ها پوشش داده شود بیشتر است، نسبت به زمانی که افرادی با جایگاه پایین‌تر مرتکب جرم شوند از دیرباز، ورزش به‌عنوان وسیله برای منحرف کردن افراد از فعالیت‌های مجرمانه، با جرم در ارتباط بوده است (برُسنان^۱، ۲۰۲۰).

پیژوت^۲ و همکاران (۲۰۲۵)، در یک مطالعه مروری نظام‌مند نشان دادند که مداخلات ورزشی و فعالیت بدنی، زمانی که به‌طور آگاهانه برای آموزش مهارت‌های زندگی طراحی شوند، می‌توانند به‌عنوان ابزاری مؤثر برای کاهش بزهکاری در جوانان عمل کنند. این برنامه‌ها از طریق تقویت مهارت‌های فردی و اجتماعی مانند خودکنترلی، انضباط، کار تیمی و حل مسئله، عوامل محافظتی در برابر رفتارهای بزهکارانه ایجاد می‌کنند. در نتیجه، مشارکت مثبت در ورزش می‌تواند مسیرهای رشد را تغییر داده و به‌عنوان یک راهبرد پیشگیرانه در برابر ارتکاب جرم عمل کند. در حالی که شواهدی از برنامه‌های ورزشی و نتایج پیشگیری از جرم وجود دارد، مهم است که از این تصور ساده که ورزش به‌طور قطع «اثرگذار» است، اجتناب کنیم (گروامبریج،^۳ ۲۰۱۶).

ورزش به‌عنوان ابزاری برای کاهش جرم، با انتقاداتی همراه است و دیدگاه پیشین که ورزش می‌تواند جرم را کاهش دهد، دیگر بدون چالش نیست (انگلبِرج و موستون،^۴ ۲۰۲۰). توجه زیادی که به جرائم ورزشکاران در رسانه‌ها می‌شود، با روند کلی گزارش جرم در اخبار همخوانی دارد، هرچند نیاز به علنی کردن جرم در جامعه هنگامی که ورزشکاری مرتکب آن می‌شود، پتانسیل این را دارد که چهره خوب آن ورزشکار را تحت تأثیر قرار دهد (استالینگز و وارد،^۵ ۲۰۱۷). با این حال، مهم است که توجه

6. Carmichael
7. Çemç
8. Stansfield
9. Hartmann and Massoglia

1. Brosnan
2. Piggott
3. Groombridge
4. Engelberg and Moston
5. Stallings and Ward

آیین‌نامه‌ای بر ورزش و خلأ نسبی قانون مجازات اسلامی در این زمینه منجر به نقص اصل قانونی بودن جرم و مجازات شده است. آنان خاطرنشان ساختند که اغلب آیین‌نامه‌های موجود، مراحل رسمی تعیین شده جهت تصویب را طی ننموده‌اند و اغلب به وسیله هیئت‌رئیس فدراسیون‌ها، تصویب و جاری گردیده‌اند.

عزیزی و همکاران (۱۳۹۶)، در پژوهشی با عنوان بررسی ارتباط دینداری را ارتکاب جرم در میان جوانان ورزشکار، نتیجه گرفتند که میان دینداری و ابعاد آن با ارتکاب جرم، رابطه معنادار و معکوس وجود دارد. با تقویت دینداری در میان جوانان ورزشکار می‌توان میزان ارتکاب جرائم را در بین آنان کاهش داد.

موسوی‌راد و حیاتی خانقاه (۱۴۰۴)، با بررسی طراحی اماکن ورزشی با رویکرد پیشگیری از وقوع جرم بیان داشتند که کشورهای توسعه‌یافته در پیشگیری از جرم و جذب افراد بزهکار به اماکن ورزشی با هم رقابت می‌کنند تا این افراد را با بهترین کیفیت جذب کنند.

سیدعامری و هاتفی افشار (۱۴۰۲)، در پژوهشی با بررسی الگوی فرآیند مدیریت امنیت رویدادهای ورزشی بر زمینه‌های استفاده از فناوری‌های نوین از جمله دوربین-های مداربسته و موارد مشابه تأکید کردند تا با افزایش کمیت و کیفیت خدمات، امنیت رویداد ارتقا یابد. در میان تحقیقات انجام گرفته در خارج از کشور، گرومبریج^۳ (۲۰۱۶)، بیان داشتند که ورزش خود به تنهایی عاملی برای ایجاد یا حل یک مشکل نیست، بلکه صرفاً بخشی از زندگی است که جامعه‌شناسی پیش از این در حال بررسی آن بوده و جرم‌شناسی نیز باید به این مسیر بپیوندد. رشد صنعت سرگرمی‌های ورزشی باعث شناخت سطحی از ورزشکاران و رفتار مجرمانه آن‌ها شده است (استالینگز و وارد، ۲۰۱۷)، اما پژوهشی وجود ندارد که این دیدگاه را تأیید کند. با وجود توجه رسانه‌ها به خطاهای ورزشکاران، تحقیقات جامع و عمیق در این زمینه بسیار محدود است (آرمسترانگ و هاجز-رامون، ۲۰۱۵). تعداد اندک مطالعات موجود نیز بیشتر بر روایت‌های فردی تکیه دارند تا تحلیل‌هایی که از دیدگاه‌های جرم‌شناسی استفاده کنند (دی رونکو و لاوورانی^۴، ۲۰۱۴).

هارتمن و ماسوگلیا (۲۰۰۷)، از سیاست‌گذاران می‌خواهند در تشویق و تسهیل ورزش احتیاط کنند، چراکه تحقیقات آنها نشان می‌دهد شاخص‌های مختلف مشارکت در ورزش، با انواع رفتار ضداجتماعی و به‌طور بالقوه رفتار مجرمانه مرتبط است. با این حال، بسیاری از نویسندگان بر این نکته تأکید دارند که نباید ارتباط بین ورزش و جرم را قطعی دانست و بر اهمیت نگرستن به هریک از این رفتارها به شکل جداگانه تأکید می‌کنند.

دیویس و منارد^۱ (۲۰۱۳)، بر این باورند که رابطه علی بین ورزش و رفتارهای غیرقانونی مشخص نیست و پرسش‌ها در مورد ارتباط بین این دو هنوز بی‌پاسخ‌مانده است. شاید دیدگاه واقع‌بینانه‌تر این باشد که ورزش، هم رفتارهای اجتماعی مثبت و هم ضداجتماعی ایجاد می‌کند. برای برخی از ورزشکاران، مشارکت در ورزش معمولاً موجب کاهش رفتارهای انحرافی می‌شود، درحالی‌که برای برخی دیگر، این تمایل به افزایش می‌یابد (هارتمن و ماسوگلیا، ۲۰۰۷).

دانینگ و وادینگتون^۲ (۲۰۰۳)، معتقدند ورزش هم تأثیرات هنجاری مثبت و هم نتایج منفی اجتماعی مانند ارتکاب جرم را به همراه دارد. بنابراین، مهم است که ورزش به‌عنوان یکی از عوامل متعددی که می‌توانند به مسیر جرم منجر شوند در نظر گرفته شود، نه به‌عنوان عاملی قطعی و مطلق.

اگرچه تحقیقاتی در مورد ورزشکاران و جرم انجام شده و پیشنهادهایی درباره دلایل رفتار مجرمانه ورزشکاران ارائه شده است، اما یافته‌ها محدود بوده و معمولاً براساس موارد خاص هستند. توضیحات در مورد رفتار مجرمانه اغلب سطحی بوده و بر فرضیات مربوط به ویژگی‌های شخصیتی ورزشکاران استوارند که به کل جامعه ورزشی تعمیم داده می‌شود. به‌ندرت از ورزشکاران پرسیده می‌شود که «چرا جرم مرتکب شدید؟». جرائم ارتكابی ورزشکاران به‌ندرت در منابع علمی بررسی می‌شود. تحقیقات معدودی در داخل کشور در رابطه با موضوع تحقیق انجام گرفته است.

کریم‌نیا و همکاران (۱۴۰۱)، در پژوهشی با عنوان جایگاه مسئولیت کیفری در ارتکاب تخلفات و جرائم ورزشی، نتیجه گرفتند که سیطره غیرمنطقی قواعد

به‌جای اینکه موجب اصلاح باشد، باعث بروز رفتارهای مجرمانه می‌شود؟

روش‌شناسی پژوهش

این پژوهش با هدف بررسی تجربیات ورزشکاران مرد نخبه‌ای که مرتکب جرم شده بودند، با تأکید اصلی بر شنیدن روایت‌های شخصی آنها از اعمال مجرمانه‌شان انجام گرفت. چهار هدف برای این رساله تعیین شد:

۱. بررسی دلایل ارتکاب جرم توسط ورزشکاران
۲. شناسایی رفتارها و شرایط زندگی ورزشکار که ممکن است منجر به ارتکاب جرم شود، با تمرکز بر نقش ورزش
۳. ارائه درکی از تأثیرات ارتکاب جرم بر زندگی ورزشکار

۴. ایجاد یک چارچوب مفهومی برای درک جرم و جنایت در میان ورزشکاران

در این تحقیق از روش روایت‌پژوهی استفاده شد که نوعی رویکرد کیفی در پژوهش است که بر بررسی و تحلیل داستان‌ها و روایت‌های افراد تمرکز دارد و محقق به دنبال درک تجربیات، دیدگاه‌ها و معانی زندگی افراد از طریق داستان‌هایی است که آن‌ها تعریف می‌کنند. در زمینه مطالعات ورزش و تمرینات بدنی پیشرفت‌های مهمی در استفاده از روش‌های روایت‌پژوهی گرفته است (پاپاثوماس^۳، ۲۰۱۶). همچنین در این تحقیق با استفاده از مفهوم کار لب‌مرزی^۴، نحوه مواجهه و نگاه شرکت‌کنندگان به خطر مورد بررسی قرار می‌گیرد. کار لب‌مرزی در گذشته برای بررسی رفتار در ورزش‌های پرخطر و نیز، به‌عنوان توضیحی برای فعالیت‌های مجرمانه استفاده شده، ولی تاکنون برای بررسی فعالیت‌های مجرمانه ورزشکاران به کار نرفته است. این مفهوم که توسط استفان لینگ^۵ معرفی شد، به مطالعه رفتارهای داوطلبانه و مخاطره‌آمیز در حاشیه جامعه اشاره دارد و به بررسی انگیزه‌ها و تجربیات افرادی می‌پردازد که به دنبال هیجان، خطر و احساس زنده بودن در فعالیت‌هایی مانند ورزش‌های

اتکینسون و یانگ^۱ (۲۰۰۸) اشاره می‌کنند که اغلب ورزشکارانی که مرتکب جرم می‌شوند، به‌عنوان مجرمان منزوی شناسایی می‌شوند که رفتارهایشان نماد فرهنگ ورزشی آنها نیست. بنابراین آن‌ها نمایانگر رفتارهای معمولی ورزشکاران که از ورزشکاران انتظار می‌رود نیستند. آن‌ها توضیح می‌دهند که با بررسی موارد فردی و نه فرهنگ‌هایی که رفتارها و روان‌شناسی این افراد را شکل می‌دهند، توجهات از ورزش به‌عنوان نظامی از ارزش‌ها که اجازه می‌دهد شخصیت‌های منفی ظهور کنند و فرهنگی که می‌تواند مجرمان را تولید کند، منحرف می‌شود. آرمسترانگ و هاجز-رامون (۲۰۱۵) تأکید می‌کنند که نیاز است به‌جای تمرکز بر ورزش به‌عنوان ابزاری برای کنترل جرم، بر نقش ورزش به‌عنوان عاملی قوی که می‌تواند به بروز جرم کمک کند، توجه شود.

به‌طور کلی، مشخص است که نیاز به تحقیق و بررسی بیشتر در مورد ورزشکاران و جرم وجود دارد. اتکینسون و یانگ (۲۰۰۸)، معتقدند برای درک بهتر انحراف در ورزش، باید به بررسی ابعاد و جنبه‌های آن پرداخت، نه اینکه وانمود کنیم چنین چیزی وجود ندارد. این موضوع در مورد جرم در ورزش نیز صدق می‌کند.

هارتمان و ماسوگلیا^۲ (۲۰۰۷)، مخالفت خود را با این دیدگاه که ورزش ابزاری برای ارتکاب جرم یا احتراز از آن است، اعلام کردند و بر نیاز به یک مدل مفهومی جدید تأکید کردند که رابطه بین مشارکت در ورزش و ارتکاب جرم را به‌طور جامع بررسی کند؛ مدلی که هم تأثیرات مثبت و هم منفی را در نظر بگیرد و علاوه بر آن، عوامل و شرایطی که مسیرهای متفاوت را شکل می‌دهند، مطالعه کند.

تاکنون دلایل معدودی درباره دلایل ارتکاب جرم توسط ورزشکاران ارائه شده است. فرضیه‌هایی مطرح شده‌اند، اما هیچ پژوهشی این پرسش را از دیدگاه ورزشکاران بررسی نکرده است. این مطالعه قصد دارد این خلأ پژوهشی را پر کرده و تأثیر ورزش بر فعالیت‌های مجرمانه را بهتر درک کند. سؤالی که این رساله به دنبال پاسخگویی به آن است این است که آیا ورزش محرکی برای رفتارهای انحرافی و ارتکاب جرائم است؟ آیا ورزش

3. Papathomas
4. Edgework
5. Stephen Lyng

1. Atkinson and Young
2. Hartmann and Massoglia

شناسایی کرده‌اند (آشنایی با داده‌ها، ایجاد کدهای اولیه، جستجو برای مضمون‌ها، بازبینی مضمون‌ها، تعریف و نام-گذاری مضمون‌ها، نوشتن گزارش) که به‌عنوان پرکاربردترین روش در این نوع تحلیل شناخته می‌شود و در تحقیق حاضر نیز برای حفظ رویکرد منطقی و نظام‌مند از آن پیروی شده است. مرحله اول، آشنایی با مجموعه داده‌ها بود (براون و کلارک، ۲۰۰۶)، بنابراین متن‌ها چند بار مطالعه شد تا آشنایی حاصل و اهمیت آن‌ها درک شود (اسوان و همکاران، ۲۰۱۵). تبدیل هر مصاحبه به نوشتار، در کوتاه‌ترین فاصله زمانی و با کمک دستیار تحقیق انجام گرفت. در مرحله دوم، متن‌ها چند بار به‌دقت بررسی شدند. در مرحله سوم، کدها بررسی شد تا مضمون‌ها شناسایی شوند. براون و کلارک (۲۰۱۲) توضیح می‌دهند که اگر تحلیل را مانند یک خانه در نظر بگیریم، مضمون‌های در حال ظهور مانند دیوارها و سقف آن خانه هستند و کدها مانند آجرها عمل می‌کنند. فرایند شناسایی مضمون‌ها اساساً فرایندی تفسیرگرایانه است (کیگر و وارپیو، ۲۰۲۰). وارپیو و همکاران (۲۰۱۷) اذعان دارند که مضمون‌ها به‌طور ساده از داده‌ها پدیدار نمی‌شوند، بلکه توسط محقق ساخته می‌شوند، کسی که نحوه تعامل کدها با یکدیگر را در نظر می‌گیرد. در هر مرحله اطمینان حاصل شد که یادداشت‌های دقیقی از دلایل و روند شناسایی و انتخاب مضمون‌ها برداشته شود. یادداشت‌برداری و تأثیرات بازخوردی آن به محققان کمک می‌کند تا ارتباطات بین مضمون‌ها را پیدا کنند، این همچنین به‌عنوان نوعی مسیر بررسی برای پیگیری تصمیمات عمل می‌کند. در مرحله چهارم، داده‌ها به‌طور انتقادی بررسی شدند و مراقبت صورت گرفت که داستان‌های شرکت‌کنندگان گم نشوند. این موضوع اهمیت داشت که هریک از مضمون‌های نهایی به سؤال کلی تحقیق پاسخ دهد (براون و کلارک، ۲۰۰۶). در مرحله پنجم اطمینان حاصل شد که یافته‌های نهایی، از توصیف مضمون‌های پدیدار شده فراتر می‌رود. براون و کلارک (۲۰۰۶، ۲۰۱۲) بر اهمیت فصول نهایی یافته‌ها تأکید دارند که نه تنها نشان می‌دهند محقق چگونه داده‌ها را تفسیر کرده، بلکه چرایی آن اهمیت دارند.

مخاطره‌آمیز، جرم‌های غیرخوشونت‌آمیز یا رفتارهای انحرافی هستند.

برای انتخاب نمونه، دو معیار اصلی وجود داشت: مشارکت در ورزش و ارتکاب فعالیت‌های مجرمانه. تمرکز بر روی ورزشکارانی بود که آشکارا قانون‌شکنی کرده و مرتکب جرم شده بودند. معیارهای نهایی پس از بررسی پیشینه پژوهش و دریافت بازخورد از اساتید، این‌گونه تعیین شدند:

- ورزشکار بالای ۱۸ سال سن داشته باشد؛
- ورزشکار یا قبلاً یا در حال حاضر، در سطح نخبه (ملی، بین‌المللی یا حرفه‌ای) در رشته ورزشی خود شرکت کرده باشد؛
- ورزشکار مرتکب جرمی شده باشد که مجازات آن شامل محکومیت به حبس بوده باشد.

از روش نمونه‌گیری هدفمند غیرتصادفی برای انتخاب نمونه‌ها استفاده شد. استفاده از این روش بر اساس دلایل منطقی است تا اطمینان حاصل شود تنها با ورزشکارانی مصاحبه می‌شود که با پاسخ‌های خود، به سؤال به تحقیق کمک می‌کنند. پس از برقراری تماس اولیه، از روش نمونه‌گیری گلوله برفی استفاده شد تا با استفاده از تماس‌ها، ارتباطاتی با سایر شرکت‌کنندگان برقرار شود. ورزشکاران پس از جلب اعتماد، ورزشکارانی دیگر را معرفی یا پیشنهاد کردند که به نظرشان با معیارهای مطالعه همخوانی داشت و می‌توانست بینش‌های مهمی ارائه دهند.

به‌منظور گردآوری داده‌های تحقیق، از روش مصاحبه با نخبگان برای بررسی روایت‌های ۱۲ ورزشکار مرد نخبه استفاده شد که در طول یا بلافاصله پس از دوران ورزشی خود، مرتکب جرم شده بودند. از تحلیل مضمون برای کاوش داده‌های روایت‌پژوهی استفاده شد، با تمرکز بر محتوای داستان به‌جای نحوه بیان آن (ریسمن، ۲۰۰۸). این روش شامل بازسازی تفسیرهای شرکت‌کنندگان به مضمون‌ها است تا روایت‌های آن‌ها را به‌طور دقیق نمایندگی کند (هالووی و ویلر، ۲۰۱۰). براون و کلارک (۲۰۰۶) شش مرحله را در فرایند انجام تحلیل مضمون

یافته‌ها

تحلیل مضمونی انجام شده، پنج مضمون اصلی داده‌ها را شناسایی کرد: تجربه ورزشی، تجربه جنایی، تأثیر عوامل خارجی، نقش مواد مخدر و الکل و در نهایت، تأمل در مسیر فردی شرکت‌کنندگان. مضمون‌ها سپس به مضمون‌های کوچک‌تری تقسیم شدند. در فصول یافته‌ها، از نظریه‌های موجود برای توضیح تجربیات جنایی شرکت‌کنندگان استفاده شد. با ترکیب توصیف‌ها، تحلیل‌ها و تفسیرها سعی شد تصویری کامل از مضمون ارائه شود و

داستان هم از دیدگاه شرکت‌کنندگان و هم از دیدگاه محقق بیان شود. جدول ۱ چارچوب مضمونی را نشان می‌دهد که از طریق تحلیل و تفسیر به دست آمده است. مضمون‌ها و زیرمضمون‌های جدید، تجربیات شرکت‌کنندگان را بیان کرده و روایات آن‌ها درباره جرم را با خواننده به اشتراک می‌گذارند. هیچ‌کدام از مضمون‌ها از دیگری مهم‌تر نیستند و هریک بر اساس تفسیر داده‌ها در جریان تحلیل تعیین شده‌اند.

جدول ۱. چارچوب مضمون‌ها و زیرمضمون‌های پژوهش

مضمون	زیرمضمون
تجربه ورزشی	شروع ورزش
	تجربیات مثبت ورزشی
	ورزشکار بودن
	خشونت
	تجربیات منفی ورزشی
تجربه جنایی	توقف ورزش
	صحبت کردن درباره جرم
	توجیه جرم
	ارتکاب جرم
	تأثیر جرم
تأثیر عوامل خارجی	مجازات شدن
	تجربیات مدرسه
	تأثیر دوستان
	پیشینه خانوادگی
	تجربیات منفی
نقش مواد مخدر و الکل	نقش ارتباطات
	مصرف مواد مخدر
	تأثیر مواد مخدر
	خرید و فروش مواد مخدر
	توقف مصرف مواد مخدر
تأمل در مسیر فردی شرکت‌کنندگان	مصرف الکل
	تأثیر الکل
	توقف مصرف الکل
	اعتقاد به تقدیر
	شخص دگرگون شده
	بازگشت به زندگی
	مثبت اندیشی
	پشیمانی

با شرکت‌کنندگان در تمام مراحل با دقت و مراقبت رفتار شد و پیش از تعیین زمان مصاحبه، از اهداف پژوهش و ریسک‌های عاطفی احتمالی ناشی از بحث درباره

تجربیاتشان آگاه شدند. در روز مصاحبه، اهداف پژوهش مجدداً به شرکت‌کنندگان یادآوری شد و ساختار مصاحبه توضیح داده شد. در این مرحله، آن‌ها فرم رضایت‌نامه

جرائم، رویدادهای منجر به آن و پیامدهای پس از آن متمرکز است و در نهایت، نقش ورزش را به‌عنوان یک عامل بالقوه در بروز جرم بررسی می‌کند (آرمسترانگ و هاجس-رامون^۳، ۲۰۱۵). برای فراتر رفتن از شواهد حکایتی، این مطالعه شامل تحلیلی بود که تا حد امکان بر به‌کارگیری دیدگاه‌های جرم‌شناختی تأکید داشت (دی رونکو و لاوراگنا^۴، ۲۰۱۴).

فرهنگ یک ورزش می‌تواند به سطحی از بی‌تفاوتی و کینه منجر شود که بر ادراکات و اخلاقیات تأثیر بگذارد. اگرچه اهمیت و چالش‌های ادغام در ورزش مستند شده است (فراولی^۵، ۲۰۱۵)، این مطالعه نشان می‌دهد که در صورت تحقق نیافتن آن، چه تأثیراتی ممکن است رخ دهد. اگرچه برخی تحقیقات در مورد ماهیت محدودکننده ورزش انجام شده است (مورفی و وادینگتون^۶، ۲۰۰۷)، اما مشخص شد که «زنجیره‌های ادراک شده» ورزش و از دست دادن کنترل بر زندگی، واکنش‌های شدیدتری را در قالب رفتارهای مجرمانه در شرکت‌کنندگان ایجاد کرده است.

نارضایتی در ورزش توسط کارتر و کارتر^۷ (۲۰۰۷) مورد اشاره قرار گرفته است و به نظر می‌رسد سطح نارضایتی تجربه شده تا حدی در بروز جرم در شرکت‌کنندگان نقش داشته است. رویدادهای منفی ورزشی را می‌توان به‌عنوان رویدادهای آلوده‌کننده یا نقاط فشار در نظر گرفت و مشخص بود که ارتباط مستقیمی بین این رویدادها و جرم‌درمانی وجود دارد. تجربیاتی مانند بی‌عدالتی، طردشدن، از دست دادن لذت، تنبیه و به‌عنوان کالا دیده شدن، همگی به‌نوعی بر رفتار مجرمانه تأثیر گذاشته بودند.

تجربه مجرمانه: شواهد مربوط به «فریفتگی جرم» به‌وضوح در بیان شرکت‌کنندگان از لذت هیجان و شور ارتکاب جرم مشهود بود. این مطالعه از این فرضیه که ورزشکاران به دنبال هیجان هستند حمایت می‌کند. ارتباطاتی بین ماهیت هیجان‌خواهی و فیزیک محور ورزش (هارتمن و ماسوگلیا^۸، ۲۰۰۷) و رفتارهای مجرمانه

آگاهانه (پیوست الف) را مطالعه و تکمیل کردند. اخذ رضایت آگاهانه همچنین این اطمینان را ایجاد کرد که شرکت‌کنندگان تحت فشار یا اجبار نبوده‌اند. به شرکت‌کنندگان در ابتدای مصاحبه (و از طریق برگه اطلاعات مشارکت‌کننده) تأکید شد که تنها می‌توانند درباره محکومیت‌های گذشته صحبت کنند و مصاحبه‌گر موظف است هرگونه رفتار بالقوه خطرناک برای دیگران را گزارش دهد. در برخی موارد، مسائل حساسی مطرح شد و شرکت‌کنندگان به‌وضوح عاطفی شدند، اما هیچ‌یک درخواست توقف مصاحبه یا انصراف از ادامه همکاری ندادند. مصاحبه با مجرمان می‌تواند از نظر عاطفی چالش‌برانگیز باشد (شاول^۱ و همکاران، ۲۰۱۹) و مدیریت هیجان‌اتم و پذیرش این واقعیت که کم‌اهمیت‌دادن به آن‌ها اجتناب‌ناپذیر است، اهمیت داشت (دیکسون-سویفت^۲ و همکاران، ۲۰۰۹). پس از هر مصاحبه، پیگیری لازم انجام شد تا از حمایت مناسب از شرکت‌کننده اطمینان حاصل شود و در صورت نیاز، به مراجع تخصصی مرتبط ارجاع داده شوند. با توجه به ماهیت پژوهش، هویت شرکت‌کنندگان در تمام مراحل محافظت شد و تمام داده‌ها به صورت محرمانه باقی ماندند. به همه شرکت‌کنندگان یک نام مستعار اختصاص داده شد و همچنین این امکان به آن‌ها داده شد که جزئیات ورزشی را که انجام می‌دهند افشا نکنند؛ دو نفر از شرکت‌کنندگان از این گزینه استفاده کردند. اطلاعات مربوط به اشخاص ثالثی که در مصاحبه‌ها به آن‌ها اشاره شد نیز محرمانه باقی ماند.

بحث و نتیجه‌گیری

هدف این مقاله، بررسی تجربیات ورزشکاران نخبه‌مردی بود که مرتکب جرم شده بودند. برای حفظ تمرکز بر سفرهای فردی شرکت‌کنندگان، از رویکرد کیفی استفاده شد که این امر در تقابل با روند رایج در جرم‌شناسی است که عمدتاً بر معیارهای کمی جرم متمرکز است. با به‌کارگیری روایت‌پژوهی، خاطراتی از جرائم ارائه شد که درک جامعی از جرم در بستر ورزش شرکت‌کنندگان را ممکن ساخت. این رساله شکافی در پژوهش‌های مربوط به جرم‌درمانی ورزشکاران را پر می‌کند و بر جزئیات خود

3. Armstrong and Hodges-Ramon

4. Di Ronco and Lavoragna

5. Frawley

6. Murphy and Waddington

7. Carter and Carter

8. Hartmann & Massoglia

1. Shaw

2. Dickson-Swift

تأثیر عوامل بیرونی: این مطالعه با مطالعاتی که نشان می‌دهند ورزش می‌تواند بر تحصیل کودکان در سن مدرسه زیان‌آور باشد (ریباً و همکاران، ۲۰۱۵) همخوانی داشت، به‌طوری‌که تعدادی از شرکت‌کنندگان اشاره کردند که ورزش آنها را از سرمایه‌گذاری روی تحصیل بازمی‌داشت. شواهدی وجود دارد که پیوند با مدرسه به‌عنوان عامل محافظتی در برابر رفتارهای انحرافی و مجرمانه عمل می‌کند (بونل^۲ و همکاران، ۲۰۱۶). تعدادی از شرکت‌کنندگان به قرار گرفتن در معرض خشونت در محیط خانه اشاره کردند و ممکن است این مسئله با ریسک‌های اجتماعی که مرتکب شدند مرتبط بوده باشد. این مطالعه نمونه‌های متعددی از اهمیت دوستی‌ها ارائه داد. مشخص بود که همسالان بر رفتار مجرمانه تأثیر می‌گذارند (ویرمن و هوو^۳، ۲۰۱۲)، به‌طوری‌که برخی از شرکت‌کنندگان به این دلیل مرتکب جرم می‌شدند که این کاری بود که به‌طور معمول در کنار دوستانشان انجام می‌دادند. این مطالعه بر شدت دوستی‌های قدیمی یا دوران کودکی تأکید داشت و این مسئله به‌ویژه برای ورزشکاران قابل چشم‌پوشی نبود. دوستان غیرورزشی به‌عنوان راه‌گزینی ارزشمند از محیط‌های پراسترس ورزشی عمل می‌کردند و تلاش‌ها برای منصرف کردن شرکت‌کنندگان از گذراندن وقت با این تأثیرات منفی، تنها باعث نزدیک‌تر شدن آنها به یکدیگر می‌شد.

نقش مواد مخدر و الکل: این مطالعه شواهدی از عادی‌سازی مصرف مواد مخدر ارائه داد. برداشت شرکت‌کنندگان از مواد مخدر با تعاریف قانونی متفاوت بود، آنها تمایل داشتند برخی مواد را غیرقانونی ندانند یا مصرف آنها را فعالیت غیرقانونی تلقی نکنند. سن نوجوانی که مصرف مواد شروع شده بود با تحقیقات قبلی سازگار بود (برانستتر^۴ و همکاران، ۲۰۱۱) و اکثر آنها از جنبه اجتماعی مصرف مواد با همسالان خود لذت می‌بردند. بیشتر آنها در سطح پایین‌تری به خرید و فروش مواد می‌پرداختند و عمدتاً بر مصرف شخصی متمرکز بودند تا استفاده از مواد به‌عنوان منبع درآمد اصلی. کسانی که

وجود دارد و با اعتراف شرکت‌کنندگان به لذت بردن از "هیجان" جرم، این مطالعه این فرضیه را تأیید می‌کند. همچنین شواهدی وجود دارد که ورزشکاران ممکن است به دنبال بازآفرینی هیجانات تجربه شده در ورزش از طریق جرم و مواد مخدر باشند. تأثیر ملال بر ارتکاب جرائم نشان داده شد، به‌طوری‌که جرم به‌عنوان پادزهری برای آن عمل می‌کرد. شواهدی از استفاده از راهبردهای ترمیم تصویر شامل انکار، اقدام اصلاحی و توبه مشاهده شد که با نتایج (الیسون^۱ و همکاران (۲۰۲۰) همخوانی داشت.

خاطرات جرائم مملو از بیان احساس گناه بود و با توجه به نرخ پایین تکرار جرم، شواهدی مبنی بر نقش محافظتی احساس گناه وجود داشت. طمع و نیاز به پول برای برخی از شرکت‌کنندگان انگیزه‌بخش بود، حتی زمانی که پول به دست آورده بودند، برای کسب بیشتر به فعالیت‌های مجرمانه خود ادامه می‌دادند. مشخص بود که محکومیت‌های کیفری متجر به تخریب سلامت روان شده است و این مسئله برای شرکت‌کنندگان با سقوط از موقعیت اجتماعی که به‌طور گسترده در رسانه‌های ورزشی پوشش داده شده بود، تشدید شده بود. علاوه بر از دست دادن معیشت، توانایی انجام ورزش مورد علاقه و تأثیر آن بر اطرافیان، آنها همچنین باید با احساس شکست و گناه خود کنار می‌آمدند که برای کسانی که مجازات زندان را نیز تحمل کرده بودند شدیدتر بود.

برای بسیاری، رفتار مجرمانه‌شان نگاه اطرافیان را تغییر داده بود و برای ورزشکارانی که به ستوده شدن عادت داشتند این مسئله به‌طور خاصی دردناک بود. اگرچه برخی زندان را آسان توصیف کردند، شواهدی از کسانی که محکومیت‌های طولانی داشتند نشان می‌داد که تجربیات آنها دشوار بوده و تأثیر قابل‌توجهی بر رفاه آنها داشته است.

در نهایت، این مطالعه شواهدی از کمبود حمایت سازمان‌های ورزشی هنگام ارتکاب جرائم ارائه داد. شرکت‌کنندگان احساس می‌کردند که این امر عمدتاً به دلیل عدم وجود پروتکل‌های مشخص است و مشخص بود که این مسئله به احساس انزوا دامن می‌زد.

2. Bonell
3. Weerman & Hoeve
4. Branstetter

1. Allison

سمت رفتارهای پرخطر سوق می‌دهد و این واقعیت را در نظر می‌گیرد که جرم ممکن است شکلی از این رفتارهای پرخطر باشد. تجربیات پرخطر به افراد این امکان را می‌دهد تا در زندگی عادی و تا حد زیادی محدود خود، احساس کنترل داشته باشند و ورزشکاران ممکن است برای مقابله با ساختارهای محدودکننده ورزش و گریز از آن، به دنبال فعالیت‌های پرخطر باشند. جستجوی تجربیات پرخطر می‌تواند پاسخی جبرانی به تأثیر محدود افراد بر زندگی روزمره آن‌ها باشد (اندرسون و براون^۵، ۲۰۱۰). شرکت‌کنندگان نیاز به هیجان را نشان دادند.

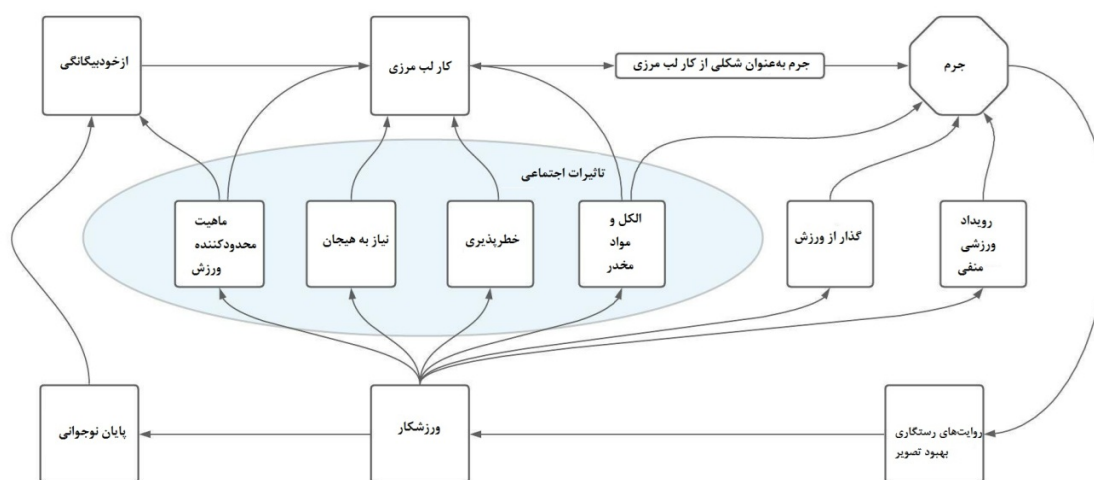
در برخی شرایط، یک ورزشکار ممکن است فعالیت‌های پرخطر شدید و هیجان‌انگیز و در نهایت جرم را به‌عنوان راهی جایگزین برای ارضای نیاز خود به هیجان ببیند. شرکت‌کنندگان در این مطالعه آگاهی و پذیرش خطر را نشان دادند. اشتباهی بالای آن‌ها به ریسک ممکن است احتمال پرداختن به فعالیت‌های پرخطر را افزایش داده باشد، به‌طوری که جرائم آن‌ها شکلی از این "رفتار پرخطر" بوده است. این مطالعه نشان داد که برخی از ورزشکاران به‌طور قابل‌توجهی تحت تأثیر منفی دوستان و هم‌تیمی‌های خود قرار گرفته‌اند. در حالی که دوستی‌ها می‌توانند حمایت‌کننده باشند، برای برخی ورزشکاران تأثیر اجتماعی ممکن است منفی باشد و آن‌ها را در موقعیت‌هایی قرار دهد که فعالیت‌های پرخطر و مجرمانه آزادانه‌تر دنبال شوند. در حالی که مصرف الکل و مواد مخدر به‌وضوح دارای جنبه اجتماعی است و می‌تواند ورزشکار را به سمت فعالیت‌های پرخطر سوق دهد، سوءمصرف مواد همچنین می‌تواند مستقیماً مسیری به سمت جرم باشد.

دوم، این چارچوب نشان می‌دهد که چگونه گذارهای ورزشی و رویدادهای منفی ورزشی ممکن است دست به دست هم دهند تا ورزشکار را مستقیماً به سمت جرم سوق دهند. در نهایت، چارچوب نشان می‌دهد که پس از فعالیت مجرمانه، ورزشکاران تمایل دارند تجربیات خود را به شیوه‌ای مثبت بازتعریف کنند، به راهبردهای ترمیم تصویر روی آورند و روایت‌های رستگاری را بپذیرند. برای نشان دادن کاربردپذیری چارچوب مفهومی، تجربه یکی از

درگیر مصرف مواد بودند تلاش‌های زیادی برای پنهان نگه داشتن رفتارهای خود از افراد درون ورزش می‌کردند. شفر^۱ (۲۰۱۱) مصرف‌کنندگان مواد را به‌عنوان "پوشیدن ماسک" توصیف می‌کند و در این مطالعه مشخص بود که حداقل برای مدتی، شرکت‌کنندگان توانسته‌اند به‌طور مؤثر زندگی دوگانه داشته باشند و در حالی که مواد مصرف می‌کنند در ورزش خود نیز عملکرد خوبی داشته باشند. مشخص بود که الکل بخش قابل‌توجهی از زندگی شرکت‌کنندگان و ورزش آن‌ها بوده است که با یافته‌هایی که نشان می‌دهد الکل رایج‌ترین ماده مخدر در ورزش است (کادیگان^۲ و همکاران، ۲۰۱۳) سازگار است. نمونه‌هایی از عادی‌سازی الکل در ورزش وجود داشت و برای برخی به نظر می‌رسید که بخشی از هویت ورزشی آن‌ها را تشکیل می‌دهد و به‌عنوان راهی برای تقویت مردانگی آن‌ها عمل می‌کند. اعتقاد بر این است که الکل بخش کلیدی از فرآیند اجتماعی‌پذیری در ورزش‌های تیمی است (اوبراین^۳ و همکاران، ۲۰۱۰) و در این مطالعه مشهود بود که با عدم مشارکت در چنین فعالیت‌هایی، شرکت‌کنندگان خود را در حاشیه گروه‌های اجتماعی خود می‌یافتند. شرکت‌کنندگان اشاره کردند که مصرف بیش از حد الکل آن‌ها را غیرقابل پیش‌بینی می‌کرد، احتمال واکنش بی‌پروا را افزایش می‌داد و اغلب منجر به اختلال در قضاوت می‌شد که با تحقیقات گورمن^۴ و همکاران (۲۰۱۷) همخوانی دارد. مشخص بود که برای برخی، سوءمصرف مواد بخشی از دوره‌ای از رفتارهای منفی و مخرب بوده است که مستقیماً بر ورزش آن‌ها تأثیر گذاشته و بر رفتارهای مجرمانه آن‌ها تأثیر گذاشته است. شواهدی وجود دارد که نشان می‌دهد افراد برای مقابله با درد عاطفی به مصرف مواد روی می‌آورند و در این مطالعه مشخص بود که هم مواد مخدر و هم الکل راه‌حلی برای عناصر استرس فراهم می‌کنند.

تأمل در مسیر فردی شرکت‌کنندگان: چارچوب مفهومی این پژوهش به دو شیوه عمل می‌کند: نخست با ارائه مسیرهای احتمالی که ورزشکاران نخبه‌مرد را به

1. Schafer
2. Cadigan
3. O'Brien
4. Gorman

شرکت‌کنندگان در ارتکاب جرم به‌عنوان یک ورزشکار
نخبة ترسیم شد (نمودار ۱).

نمودار ۱. کاربرست چارچوب مفهومی پژوهش

احتمال ارتکاب جرم توسط ورزشکاران در آینده در نظر بگیریم.

پیامدهای عملی ناشی از این مطالعه حول محور مسئولیت مراقبت از ورزشکاران است؛ ضروری است که سازمان‌های ورزشی از رفاه ورزشکاران خود حمایت کنند و اقداماتی برای اطمینان از محافظت از آن‌ها انجام شود (کاوانا^۱ و همکاران، ۲۰۲۱). همچنین ضروری است که چگونگی تحقق مسئولیت مراقبت مورد توجه قرار گیرد (کاوانا و همکاران، ۲۰۲۰)، به‌ویژه هنگامی که یک ورزشکار ممکن است در نتیجه جرم خود از ورزش اخراج شود.

با توجه به اینکه ورزش ممکن است تا حدی مسئول رفتارهای آن‌ها باشد، این امر اهمیت توجه به مسئولیت مراقبت از ورزشکارانی را که در این موقعیت قرار می‌گیرند، دوچندان می‌کند. سازمان‌های ورزشی باید استفاده از تجربیات ورزشکارانی که قبلاً مرتکب جرم شده‌اند را برای امکان یادگیری ورزشکاران آینده از اشتباهات آن‌ها در نظر بگیرند. ارزش مربیان (گونزالز^۲ و همکاران، ۲۰۱۹) را نمی‌توان دست کم گرفت و فراهم کردن امکان بازگشت به ورزش برای کسانی که مرتکب جرم شده‌اند، به ورزشکاران محکوم شده تمرکز و احتمالاً فرصت‌هایی در آینده می‌دهد. حمایت در دوران گذار، توجه بسیاری از تحقیقات را به خود جلب کرده

در حالی که تجربیات هر یک از شرکت‌کنندگان قابل به‌کارگیری است، تجربه ورزشکاری با نام مستعار الف بر چندین عنصر از چارچوب منطبق است. در حالی که او عاشق ورزشش بود، ماهیت محدودکننده آن ورزش را دشوار می‌یافت و اغلب خود را در حاشیه فرهنگ ورزشی خود می‌یافت که منجر به احساس از خودبیگانگی می‌شد.

در یک محیط اجتماعی، وی مواد مخدر را آزمایش کرد و شروع به دنبال کردن فعالیت‌های پرخطر با دوستانش کرد و در نهایت برای ارضای نیاز خود به این مواد مرتکب جرم شد. الف اشاره کرد که از احساس ارتکاب جرم و خطرپذیری لذت می‌برد و جرم به‌عنوان منبع هیجانی عمل می‌کرد که ورزشش قبلاً برای او فراهم می‌کرد. الف یک رویداد ورزشی منفی را تجربه کرد و به حذف از تیم واکنشی افراطی نشان داد و پس از گذار از خروج از محیط ورزشی حرفه‌ای، برای یافتن ساختار در زندگی خود تلاش کرد. در نهایت، هنگام توصیف تجربیات خود، او روایتی رستگارانه را اتخاذ کرد و بر این تأکید کرد که زندگی‌اش در نتیجه جرائم و بهبودی‌اش چقدر بهتر شده است.

نتیجه‌گیری نهایی: تجربیات مجرمانه به‌وضوح برای شرکت‌کنندگان در این مطالعه آسیب‌زا بود و تأثیرات قابل توجه و در بسیاری از موارد ماندگاری بر زندگی آن‌ها داشت؛ بنابراین ضروری است که روش‌های مختلفی را برای کاهش

سبنس و همکاران (۲۰۱۶)، دریافتند که در حالی که مربیان و کارکنان حمایتی بهترین موقعیت را برای تشخیص علائم ضعف سلامت روان در ورزشکاران دارند، آن‌ها ملزم به گذراندن آموزش رسمی سلامت روان نیستند. در حالی که ادعا می‌شود ورزشکاران باید ارتباط خود با سازمان‌های سلامت روان را تقویت کنند و به مراکز مشاوره مراجعه کنند، سازوکار مشخصی برای ورزشکارانی که مرتکب جرم می‌شوند وجود ندارد. شواهد این مطالعه نشان می‌دهد که حمایت مستمر از ورزشکاران در صورت بهبودی از این اتفاقات حیاتی است. ضروری است از ورزشکارانی که مرتکب جرم می‌شوند حمایت شود و پروتکل‌هایی تدوین شود که بر بهبود احتمالی تمرکز داشته باشد نه اجتناب، شرم و طردی که عمدتاً توسط شرکت‌کنندگان فعلی تجربه شده است.

است و مشخص است که این امر برای ورزشکارانی که تحت شرایط نامساعد ورزش را ترک می‌کنند، کم‌اهمیت نیست. بررسی مسئولیت مراقبت در ورزش مشخص می‌کند که باید از حمایت از ورزشکاران اطمینان حاصل شود و بتوانند ارتباط خود با ورزش را حفظ کنند؛ باید در مورد چگونگی انجام این کار برای ورزشکارانی که ممکن است تصور شود اساساً آینده ورزشی خود را خراب کرده‌اند، تأمل کرد. عدم حمایت از ورزشکاری که مرتکب جرم شده است، ممکن است مشکلاتی را که آن‌ها در نتیجه جرم خود با آن مواجه هستند، تشدید کند. تأثیر از دست دادن درآمد برای شرکت‌کنندگان قابل توجه بود. درحالی‌که وجود شغل دوم تا حدی به کاهش این مشکل کمک می‌کند، ورزشکاران در حال گذار به حمایت پایدار برای تضمین شغل قانونی و مشروع نیاز دارند. شرکت‌کنندگان به‌طور قابل توجهی با سلامت روان خود دست و پنجه نرم می‌کردند، چه در نتیجه فعالیت مجرمانه خود و چه به دلیل رویدادهایی که در ورزش آن‌ها رخ داده بود.

References

- Anderson, L., & Brown, M., (2010). Expanding horizons of risk in criminology. *Sociological Compass*, 4, 544-54. DOI: [10.1111/j.1751-9020.2010.00305.x](https://doi.org/10.1111/j.1751-9020.2010.00305.x)
- Armstrong, G., & Hodges-Ramon, L., (2015). *Sport and Crime*. Oxford handbooks online, 1-24. <http://dx.doi.org/10.1093/oxfordhb/9780199935383.013.87>
- Atkinson, M., & Young, K., 2008. *Deviance and social control in sport*. Leeds: Human Kinetics.
- Azizi, B., Alipour, O., & Nasrollahi, A. (2017). Investigating the relationship between religiosity and crime among young athletes. *Religious Extension Quarterly*, 7(27), 163-178. (In Persian) Doi: [10.22081/JARE.2017.45068](https://doi.org/10.22081/JARE.2017.45068)
- Bonell, C., Shackleton, N., Fletcher, A., Jamal, F., Allen, E., Mathiot, A., & Viner, R., (2016). Student-and school-level belonging and commitment and student smoking, drinking and misbehaviour. *Health education journal*, 76(2), 206-220. <https://doi.org/10.1177/0017896916657843>
- Brosnan, S., (2020). The impact of sports participation on crime in England between 2012 and 2015. *Sport in society*, 23(6), 1080-1090. <https://doi.org/10.1080/17430437.2019.1631805>
- Branstetter, S. A., Low, S., & Furman, W., (2011). The influence of parents and friends on adolescent substance use: a multidimensional approach. *Journal of substance use*, 16(2), 150-160. DOI: [10.3109/14659891.2010.519421](https://doi.org/10.3109/14659891.2010.519421)
- Cadigan, J. M., Littlefield, A. K., & Martens, M. P., (2013). Transitions into and out of intercollegiate athletic involvement and risky drinking. *Journal of studies on alcohol and drugs*, 74, 21-9. DOI: [10.15288/jsad.2013.74.21](https://doi.org/10.15288/jsad.2013.74.21)
- Davis, B. S., & Menard, S., (2013). Long term impact of youth sports participation on illegal behavior. *The social science journal*, 50, 34-44. DOI: [10.1016/j.soscij.2012.09.010](https://doi.org/10.1016/j.soscij.2012.09.010)
- Dickson-Swift, V., James, E. L., Kippen, S., & Liamputtong, P. (2009). Researching sensitive topics: qualitative research as emotion work. *Qualitative research*, 9(1), 61-79. DOI: [10.1177/1468794108098031](https://doi.org/10.1177/1468794108098031)
- Di Ronco, A., & Lavoragna, A., (2014). *Fair play? not so much: corruption in italian football*. New York: Springer.

- Dunning, E., & Waddington, I., (2003). Sport as a drug and drugs in sport. *International review for the sociology of sport*, 38 (3), 351-368. DOI:10.1177/10126902030383006
- Engelberg, T. and Moston, S., (2020). Crime and misconduct in sport. *Sport in society*, 23(6), 975-980. DOI:10.1080/17430437.2020.1766814
- Gonzalez, J. M. R., Rana, R.E., Jetelina K.K., & Roberts, M. H., (2019). The value of lived experience with the criminal justice system: a qualitative study of peer re-entry specialists. *International journal of offender therapy and comparative criminology*, 63(10), 1861-1875. DOI:10.1177/0306624X19830596
- Gorman, D. M., Ponicki, W. R., Zheng, Q., Han, D., Gruenewald, P. J., & Gaidus, A. J., (2017). Violent crime redistribution in a city following a substantial increase in the number of off-sale alcohol outlets: a Bayesian analysis. *Drug and alcohol review*, 37, 348-355. DOI: 10.1111/dar.12636
- Groombridge, N., (2016). *Sports criminology: a critical criminology of sport and games*. Bristol: Policy Press. DOI:10.1123/ssj.2018-0065
- Holloway, I. and Wheeler, S., (2010). *Qualitative research in nursing and healthcare*. 3rd edition. Chichester: Wiley-Blackwell.
- Kavanagh, E. J., Lock, D., Adams, A., Stewart, C., & Clelland, J., (2020). Managing abuse in sport: an introduction to the special issue. *Sport management review*, 21, 1-7. DOI:10.1016/j.smr.2019.12.002
- Kavanagh, E. J., Rhind, D. J., & Gordon-Thompson, G., (2021). Duties of care and welfare practices in sport. In: Arnold, R. and Fletcher, D., ed. *Stress, wellbeing and performance in sport*. London: Routledge, 306-325. DOI:10.4324/9780429295874-19
- Kiger, M.E., & Varpio, L., (2020). Thematic analysis of qualitative data: AMEE Guide No. 131. *Medical teacher*, 42(8), 846-854. DOI:10.1080/0142159X.2020.1755030
- Mousavirad, S.T., & Hayati Khanqah, N. (2025). Design of Urban Sports Facilities with Crime Prevention Approach, Tehran City Case Study. *Applied Research of Sport Management*, 14(1), 39- 58. Doi: 10.30473/ARSM.2025.70303.3853
- Murphy, P., & Waddington, I. (2007). Are elite athletes exploited? *Sport in society*, 10(2), 239-255. DOI:10.1080/17430430601147096
- O'Brien, K.S., Kolt, G.S. and Webber, A., (2010). Alcohol consumption in sport: the influence of sporting idols, friends and normative drinking practices. *Drug alcohol review*, 29, 676-83. DOI:10.1111/j.1465-3362.2010.00182.x
- Seyed Ameri, M., & Hatefi Afshar, L. (2023). Designing a sports event security management process model. *Applied Research of Sport Management*, 11(4), 103-116. Doi: 10.30473/ARSM.2023.58784.3495
- Shaw, R. M., Howe, J., Beazer, J., & Carr, T., (2019). Ethics and positionality in qualitative research with vulnerable and marginal groups. *Qualitative research*, 20(3), 277-293. DOI:10.1177/1468794119841839
- Stallings, R.P., & Ward, K.C., (2017). The integrity of the game: exploring attitudes of professional male athlete criminality. *Criminal justice studies*, 30(4), 346-364. <https://doi.org/10.1080/1478601X.2017.1364640>
- Varpio, L., Ajjawi, R., Monrouxe, L. V., O'Brien, B. C., & Rees, C. E., (2017). Shedding the cobra effect: problematising thematic emergence, triangulation, saturation and member checking. *Medical Education*, 51(1), 40-50. DOI:10.1111/medu.13124